

רשות היחיד של מרב שין בן־אלון

הבגד הוא אובייקט בעל שימוש קונקרטי, עבר ונוסטלגיה, המֵתרים עצמו במקרה זה למהלך של הפשטה צורנית ומייצר תחת ידה של בן־אלון דימוי חדש הקשור לגוף ומרמז בסובטיליות על קיומו.

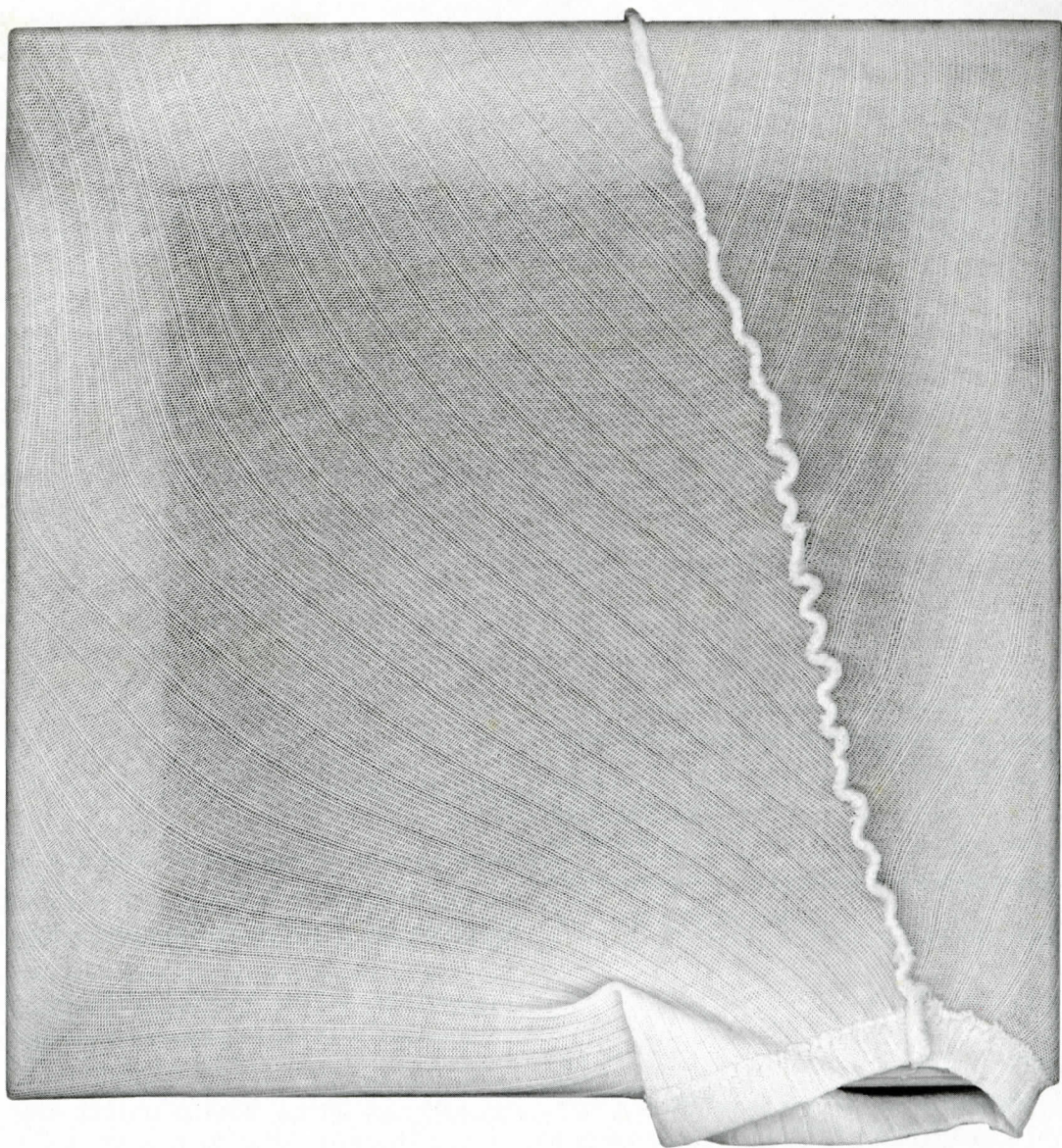
העבודה על הסדרה היתה במסגרת האילוצים והתנאים של החוברת – הגודל, הדיאלוג בין הדימוי לטקסט והצבעוניות המונוכרומטית הכתיבו מחשבה ספציפית לחלל הקיים. מכאן נולדה ההחלטה של בן־אלון לסרוק את האובייקט, מהלך שהפך מאמצעי־תיעוד לדרך־חישה – עבודה במדיום אחד ותרגומו למדיום אחר. בסריקה מודגש האובייקט, הגוונים האפרוריים השונים בולטים יותר לעין, והאפקט הכולל קרוב יותר לרישום או ציור.

חוברות רשות היחיד של הליקון מעמידות בכל פעם במה לאמן אחד היוצר סדרת עבודות במיוחד עבור אותו גיליון, סדרת העבודות הנעה על ציר עצמאי משלה בחוברת ומעמידה מעין תערוכה המתכתבת בצורה מופשטת עם הטקסטים. האמנית מרב שין בן־אלון יצרה במיוחד לחוברת זו של רשות היחיד סדרה של עבודות חדשות לה היא קוראת "תפרים": תפר של בגד במשמעותו הממשית וכדימוי, בהקשר של איחוי, חיבור מקום של צלקת, מקום פגוע, חיבור בין צורות, בין איברים. בן־אלון קראה את הטקסטים והלכה לדרכה.

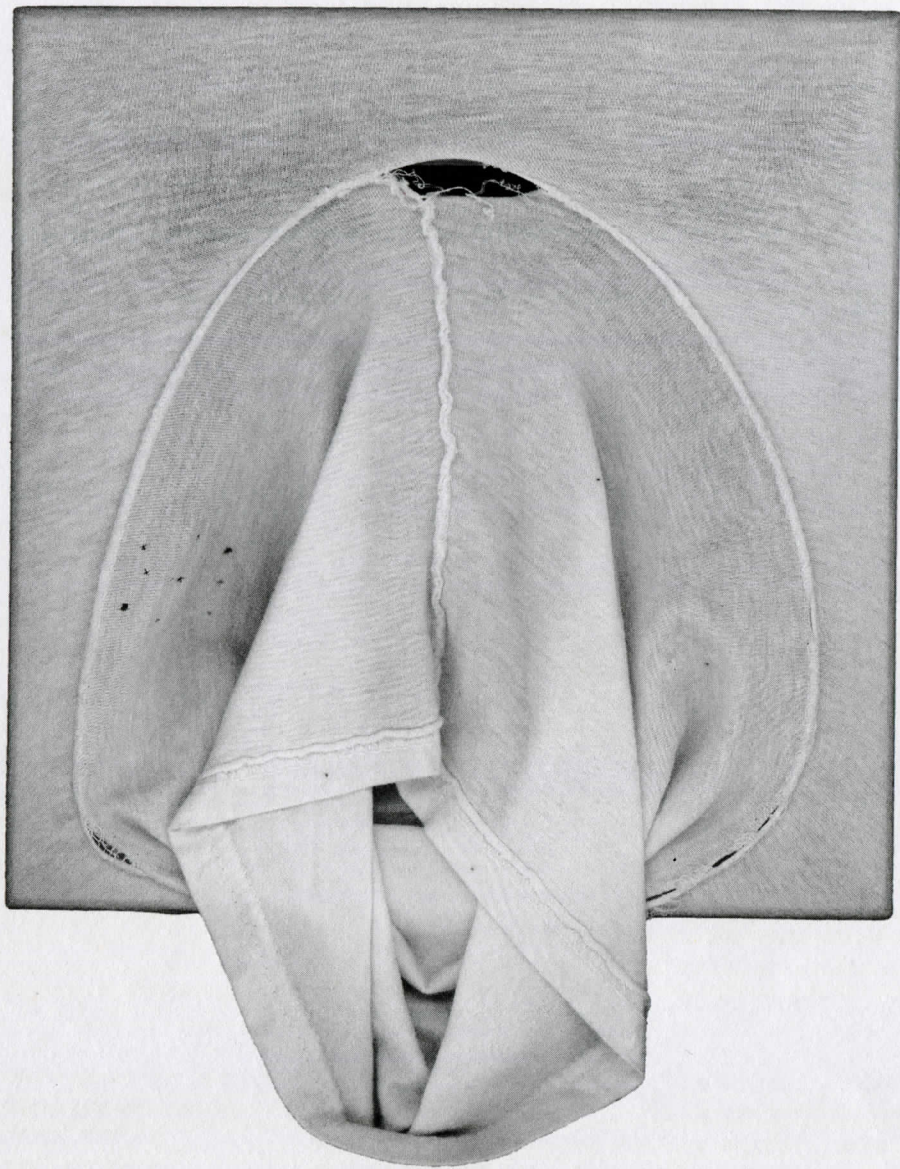
מרב שין בן־אלון באה ממסורת של ציור. במשך שלוש שנים ציירה רק קטעי גוף בשחור לבן, ביניהם סדרה של עשרות טבורים ושדיים, ומאוחר יותר – סדרת עבודות העוסקות בדימויי עור ופצעים בצבע. הציור שלה מרשים ביכולות המדויקות שלו, שבמבט ראשון נראה כמו צילום (עבודות שלה הופיעו בחוברת הליקון 29, "הגוף"), מרשים באפקט הפואטי הרגיש והכואב־כמעט שהוא מצליח להנכיח. פה, לראשונה, קורה משהו קצת אחר, שהתוצאה הסופית שלו באה מאותה שפה שבן־אלון יוצרת ועוסקת בה: הטיפול בגופניות, הגבול בין האמיתי, המציאותי, לדמיוני, המופשט מול הריאליסטי, קריאה של רמזים, סימנים ומשמעויות. ממסורת חמורה של ציור יוצאת בן־אלון למסע של התנסויות במדיומים אחרים. במקרה שלפנינו היא עושה שימוש בבגדים, רושמת בבגדים, קרי – במקום למתוח את בד הציור המסורתי על מסגרת עץ, נמתחת חולצה. אופן המתיחה, המיקום המדויק שנבחר, הזווית של הבגד: ליד השרוול, בצומת שבין תפר אחד למשנהו, ליד מפתח הצוואר – כל אלה מעמידים תוצאה שאותה מגדירה בן־אלון כרישום: רישום בבד, רישום באמצעות אובייקט. התפרים והטקסטורה של הבד נראים כמו כתם או קו מכחול מדויק ועדין, ממש כפי שקורה בציור של בן־אלון, המדגישה כי השימוש בבגד מסמל סוג של עור שני, הגנה.

מרב שין בן־אלון, ילידת תל־אביב 1965, בוגרת בהצטיינות של המחלקה לאמנות, בצלאל וה־New York Studio School ומרצה לאמנות ועיצוב ב־ניו יורק, המרכז ללימודי עיצוב, ובשנקר. תערוכות יחיד: "בין הסטודיו למקום אחר" (דפנה נאור, מקום לאמנות עכשווית, ירושלים); "על הרצפה" (משרד בתל־אביב, אוצרת: רחל סוקמן); גלריה בבורוכוב (אוצרת: אלנה טננבאום); סדרת "נדבך" (בית האמנים, ירושלים. אוצר: יצחק לבנה). תערוכות קבוצתיות נבחרות: "אורנים מארחת את תל־אביב" (גלריות מתל־אביב בגלריה של המכון לאמנות אורנים); Magazine Camp 2000 (מוזיאון ווטארי, טוקיו); "רגע קל" (גלריה לימבוס, תל־אביב. אוצר: עופר זאבי); "החלק המלא של הסימן 3,2,1" (גלריה עמי שטייניץ לאמנות עכשווית. אוצרת: אילנה טננבאום); "בין אור לחושך" (המשכן לאמנות עין־חרוד); "ציור מעל ומעבר" (המוזיאון לאמנות ישראלית, רמת־גן. אוצר: חיים דעואל לוסקי). פרס ראשון לציור לבוגרים מצטיינים ע"ש מארי פישר, המחלקה לאמנות בצלאל; מלגת קרן שרת; מלגת קרן תרבות אמריקה ישראל; פרס הצטיינות בלימודים, המחלקה לאמנות, בצלאל. מרב שין בן־אלון חיה ועובדת בתל־אביב.

מרב שיון בן-אלון, מתוך סדרת "תפרים", 2001. חולצה מתוחה על מסגרת עץ (סריקה). 20x20 ס"מ

מרב שין בן-אלון, מתוך סדרת "תפרים", 2001. חולצה מתוחה על מסגרת עץ (סריקה). 20x20 ס"מ